

сеца. Азъ не умѣя да кжсамъ златнитѣ ябалки, — ако не съ кола на зайци, то съ дълги мердевени се качувамъ на дребни зладоплодни дръвцета, по нѣкога и прѣдъ носѣтъ ми ябалката, пакъ не умѣя да си откжсна. И по тая частъ съмъ до негдѣ атрофиранъ. Но така нарѣченото имамъ си го! Но обичъ като къмъ жена, печувствувамъ къмъ никоя: похотъ даже къмъ не до тамъ пригоднитѣ, — да, — признакъ че съмъ постоянно гладенъ.

Въобще не съмъ възискателенъ за обстановка, яденie и пшение. Самъ за себе си малко харча. Но въ компания обичамъ да се располагамъ, да гощавамъ и черпя. По обичамъ азъ да плата, отъ колкото другъ. Нито за дрѣхы съмъ достатъчно грижливъ, кждѣ ли за луксъ! или излишества! — нито пъкъ за прѣвозни срѣдства. Въ това отношение съмъ си даже непростително немарливъ, толкозъ по-вече че обичамъ да си калямъ дрѣхитѣ, даже и кога ямъ съ прѣстипка.

Доста съмъ податливъ. Въобще необичамъ да отказвамъ молба или наговоръ наложителенъ отъ пскусно и уважаемо лице влияе върху мене въ добъръ или лошъ смисълъ, — признакъ, че съмъ доста разхайтенъ, разнесенъ, недостатъчно грижливъ. Аскетизмътъ ми отъ 1871—1879, особено по врѣме на първия ми дневникъ, ме туряше въ противната крайностъ прѣмного бѣхж строги и опрѣдѣлени и малѣйшитѣ ми думи и постѣпки.

Но стражарътъ на вътрѣшния мой миръ, е било всѣкога отечеството, даже той се криеше и посрѣдъ на новата моя религия: азъ чрѣзъ нея искахъ да възвелича народа си, както Мойсей своятъ Израилъ. И прѣзъ него периодъ, азъ не прѣставахъ да участвувамъ въ Църковната и политическа наша борба. За България рискувалъ съмъ даже живота си: въ турско врѣме, прѣзъ войната, по първия превратъ, по втория и по третия. Но рискувалъ съмъ го несъзнателно — т. е. не съмъ отивалъ на явна несъмнѣйна смъртъ. Това чувство не съмъ го испитвалъ до сега. Носилъ ме е, тѣй да кажа, вѣгърътъ и честито съмъ се избавялъ.

Лани прѣзъ лѣтото се увлѣкохъ да мисля и предприехъ направата на бомби, които да се прѣнесжтъ въ България и да убиятъ Кобурга и С-іе разбира се не азъ, а други. Графътъ, разбира се не ясно, одобряваше тая мисль а и Цанковъ посетнѣ сжщо. Прѣзъ лѣтото забатачи се работата по причина